

รายงานวิจัยในชั้นเรียน

การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนา
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีศึกษา

นางสาวณัชชารีย์ บุญเจริญ

ตำแหน่ง ครู วิทยฐานะ ชำนาญการพิเศษ

กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โรงเรียนสตรีศึกษา

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาร้อยเอ็ด

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

กระทรวงศึกษาธิการ

ชื่อเรื่อง การพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันโดยใช้บทฝึกการสนทนา
 ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีศึกษา

ผู้ศึกษา นางสาวณัชชาธิ์ บุญเจริญ

ความเป็นมา

ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษนั้น ทักษะการพูดนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดและจำเป็นอย่างยิ่ง เนื่องจากเป็นทักษะเบื้องต้นที่ใช้ในการสื่อสาร ทักษะการพูดจึงเป็นทักษะที่นักเรียนต้องได้รับการพัฒนามากที่สุด ซึ่ง เออร์ (Ur, 1998: 53) ได้ให้ ความคิด เกี่ยวกับเหตุผลที่ต้องพัฒนาทักษะการพูดของผู้เรียนว่า ทักษะการพูดเป็นทักษะที่สำคัญที่สุดในบรรดา ทักษะทั้งหมด เพราะทักษะการพูดเป็นทักษะที่แสดงให้เห็นว่าผู้พูดมีความรู้ทางภาษา และช่วยให้ผู้เรียน เรียนรู้ทักษะอื่นได้ง่ายขึ้น สำหรับประเทศไทยวิชาภาษาอังกฤษได้กำหนดให้ จัดการเรียนการสอนใน ลักษณะ ภาษาต่างประเทศ นักเรียนแทบไม่มีโอกาสได้พูดหรือใช้ภาษาอังกฤษ ในชีวิตประจำวัน นอกจากเวลาเรียน ภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้นได้ให้ความเห็นเกี่ยวกับการสอน การพูดว่าการพูดภาษาอังกฤษเป็นสิ่งที่ยากยิ่ง สำหรับผู้เรียน ผู้เรียน มักพูดภาษาอังกฤษได้ไม่ดี ขาดความคล่องแคล่วในการใช้โครงสร้างภาษาและ ส่วนวนต่างๆ เนื่องจาก ผู้เรียนไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่มีการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ตลอดจน การขาดความเข้าใจใน สภาพ ความเป็นจริงทางวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

จากประสบการณ์ที่ผู้วิจัยเคยสอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานได้พบปัญหาและอุปสรรคว่าผู้เรียน ส่วนมาก ประสบกับปัญหาในการพูดสื่อสารและการเรียบเรียงประโยคอีกทั้งขาดความเชื่อมั่นในการ พูดภาษาอังกฤษ จึงทำ ให้ผู้เรียนไม่สามารถบรรลุเป้าหมายในการเรียนภาษาอังกฤษได้ตรงตาม วัตถุประสงค์ที่หลักสูตรกำหนด ผู้วิจัยพบว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถประสบผลสำเร็จใน การเรียนภาษาอังกฤษนั้นคือผู้เรียนส่วนมากไม่ได้ให้ ความสำคัญกับการฝึกพูดภาษาอังกฤษเท่าที่ควร เนื่องจากจะต้องใช้เวลาในการฝึกมาก ประกอบกับนักเรียนเองขาด ความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่กล้า แสดงออกในการใช้ภาษาอังกฤษสื่อสารด้านการพูด

จากปัญหาที่เกิดขึ้น แสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารจะเป็นแนวทางหนึ่ง ที่จะช่วยแก้ไข ปัญหาการพูดภาษาอังกฤษ และพัฒนาทักษะการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารของ ผู้เรียน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะนำ กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ในรูปของบทฝึกบทสนทนา ภาษาอังกฤษมาทดลองกับนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 3 เพื่อพัฒนาศักยภาพด้านสื่อสารในการพูดภาษาอังกฤษ และเพื่อให้ นักเรียนสามารถ นำไป ประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวันได้เป็นอย่างดี

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารในการพัฒนา ความสามารถในการพูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีศึกษา จำนวน 40 คน ซึ่งจัดอยู่ในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้น ได้แก่ การใช้บทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ

ตัวแปรตาม ได้แก่ ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารภาษาอังกฤษ

3. ระยะเวลาในการทดลอง

ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567 เป็นระยะเวลา 10 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 ชั่วโมง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้เป็นบทฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ ตามหัวข้อดังต่อไปนี้คือ

-Greetings

-Weather

-Talking on the Phone

-Clothes

-Asking and Giving Directions

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. แบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษ หมายถึง แบบฝึกที่ใช้เป็นเครื่องมือวัดความสามารถในการพูดในชีวิตประจำวัน

2. ความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ หมายถึง ความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ ได้ตอบกับคู่สนทนาในสถานการณ์ต่างๆ ได้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพโดยวัดจากแบบฝึกบทสนทนา และเกณฑ์การประเมินความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

3. นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีศึกษา จำนวน 40 คน ซึ่งจัดอยู่ในรายวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐาน ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2567

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผู้เรียนมีความมั่นใจในการพูดและสามารถพูดสื่อสารภาษาอังกฤษในชีวิตประจำวันได้ คล่องแคล่วยิ่งขึ้น
2. ได้แนวทางในการสร้างแบบฝึกหัดบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อพัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ

เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของการพูดเพื่อการสื่อสาร

การพูดเป็นทักษะที่จำเป็นอย่างยิ่งในการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร ผู้พูดจะต้องใช้ ความสามารถทางด้านภาษาหลายด้านประกอบกัน เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยจะต้องถ่ายทอดความรู้สึก นึกคิดของผู้พูดที่จะพูดให้ผู้ฟังสามารถฟังเข้าใจ ผู้พูดที่ดีจะต้องพูดให้เหมาะสมกับโอกาสและ สถานการณ์ต่างๆ และมีความคล่องแคล่วในการพูด โดยการเลือกใช้คำพูดที่ถูกต้อง

สมิตรา อังวัฒนกุล (2540 หน้า 167) กล่าวว่า การพูดเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความเข้าใจให้ผู้ฟังได้รับรู้ และเข้าใจจุดมุ่งหมายของผู้พูด โดยใช้กลวิธีในการพูดที่ทำให้การสื่อสารมี ประสิทธิภาพ

อวยชัย ผกามาต (2542 หน้า 1-2) กล่าวถึง ความหมายของการพูดไว้ว่า การพูดคือการ สื่อสารทางความคิด ประสบการณ์ และความต้องการของผู้พูดไปสู่ผู้ฟัง เพื่อสื่อความหมายให้ผู้ฟังเกิด ความเข้าใจ โดยใช้คำ เสียง ภาษา และกริยาท่าทาง ได้อย่างถูกต้องตามจรรยาบรรณ และประเพณี นิยมของสังคมให้ผู้ฟังรับรู้และได้รับการตอบสนอง

สรุปได้ว่า การพูดหมายถึงการใช้ความสามารถทางด้านภาษา รวมถึงท่าทาง ความรู้สึกนึกคิด ที่จะถ่ายทอดให้ผู้ฟังเข้าใจ โดยมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญคือ เพื่อแลกเปลี่ยนข่าวสารข้อมูลระหว่างบุคคล ตั้งแต่สองคนขึ้นไป การพูดที่มีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำ คำเสียง รวมถึงอากัปกิริยา ในการพูด (Non-Verbal Language) เพื่อประกอบการพูดให้สอดคล้องได้อย่างเหมาะสมถูกต้องกับ โอกาส และวัฒนธรรมตลอดจนประเพณีนิยมของสังคม

2. ความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสาร

จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาในการพูดเพื่อการสื่อสารนั้น คือ ให้ผู้เรียนมีความรู้ความสามารถในการ ใช้ภาษาเพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับกาลเทศะ ดังเช่น Bartz (1994: 18-82) กล่าวถึง องค์ประกอบของความสามารถในการพูดเพื่อการสื่อสารคือ

1. ความคล่องแคล่ว (Fluency) และมีความเข้าใจธรรมชาติในการพูด

2. ความเข้าใจ (Comprehensibility) คือ ความสามารถที่จะพูดให้ผู้อื่นเข้าใจในสิ่งที่ ผู้พูดสื่อสารออกมา Canale และ Swain (1980: 147) กล่าวว่า ความสามารถในการออกเสียง (Pronunciation) คำศัพท์ (Vocabulary) และหลักภาษาและไวยากรณ์ (Grammar) เป็นสิ่งสำคัญ ที่จะทำให้ผู้ฟัง สามารถเข้าใจข้อความที่ใช้ในการสื่อสารได้อย่างมีคุณภาพ (Quality of communication) องค์ประกอบเหล่านี้จะทำให้เกิดความสัมพันธ์ระหว่างประโยคที่เชื่อมโยงกัน ซึ่งจะทำให้การสนทนา เป็นไปอย่างต่อเนื่องจะต้องมีความสามารถดังต่อไปนี้

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence) ความสามารถ ในด้านนี้มีได้เพียงแค่ความสามารถในการเข้าใจและใช้ไวยากรณ์เท่านั้น จะต้องมีความสามารถใน องค์ประกอบทั้งหมดทางด้านภาษา คือ เสียง คำศัพท์ และไวยากรณ์ เนื่องจากผู้พูดจะสามารถเลือกใช้ ถ้อยคำในการพูดเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องและตรงกับความต้องการ

2. ความสามารถด้านภาษาศาสตร์สังคม (Sociolinguistic Competence) ผู้พูด สามารถเลือกแบบของภาษาให้สัมพันธ์กับสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งสามารถพูดสนทนาเพื่อ สร้างความสัมพันธ์ทางสังคมตลอดจน

จุดประสงค์ในการส่งสาร ผู้ที่มีความสามารถทางด้านนี้จะ สามารถใช้ภาษาที่แตกต่างไปตามประเภทของการพูด เช่น การอภิปราย การเสนอความคิด หรือ การ โต้เถียง เป็นต้น

3. ความสามารถในการใช้ความสัมพันธ์ของข้อความหรือการเชื่อมโยงประโยค (Discourse Competence) ตามหลักภาษา หากผู้พูดมีความสามารถทางด้านนี้ จะทำให้ผู้พูด สามารถใช้ภาษาในการสนทนา ลำดับก่อน-หลัง และสำนวนที่ผู้พูดใช้เพื่อแสดงความคิดเห็นมีความ เชื่อมโยงสัมพันธ์กัน จึงทำให้การสนทนาดำเนินไปได้อย่างราบรื่น

4. ความสามารถด้านกลวิธีในการสื่อสาร (Strategic Competence) ในการพูดได้ อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้พูดจะต้องมีกลวิธีในการสื่อสาร จึงจะทำให้ผู้พูดเพิ่มศักยภาพในการทำงานการพูด เพื่อการสื่อสารได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถึงแม้ว่าผู้พูดมีความรู้ทางด้านไวยากรณ์ไม่ดีพอ หากใช้กลวิธีใน การแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ ก็จะทำให้ผู้พูดสามารถดาเนินการสนทนาสื่อสารกับผู้อื่นได้เป็นอย่างดี Carrall (1982: 135) ได้จัดลำดับความสามารถของทักษะทางการพูดไว้ 9 ระดับ ดังนี้คือ

ระดับที่ 1 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดไม่สามารถเข้าใจหรือพูดไม่ได้เลย (Non-User)

ระดับที่ 2 หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้เล็กน้อย (Intermittent User)

ระดับที่ 3 หมายถึง ระดับที่ผู้ใช้ภาษาได้ในวงจำกัด ผู้พูดเกิดความผิดพลาดบ่อยๆ เข้าใจบทสนทนา และรู้รายละเอียดบางส่วน ไม่สามารถจับรายละเอียดได้ จับได้แต่ใจความสำคัญ เท่านั้น (Extremely Limited User)

ระดับที่ 4 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาเกือบดี สามารถสนทนาโต้ตอบได้ แต่ไม่ คล่องแคล่ว ไม่ สามารถสนทนา หรือ อภิปรายได้อย่างรวดเร็ว จึงทำให้การสนทนาขาดความ ต่อเนื่อง (Marginal User) 9

ระดับที่ 5 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ปานกลาง สามารถสื่อความหมาย ใจความหลัก แต่ยังมี ข้อผิดพลาดในการใช้ไวยากรณ์ จึงทำให้การสื่อสารไม่ชัดเจน ขาดความ คล่องแคล่วในการใช้ภาษา และทำท่าทาง ประกอบการพูด (Modest User)

ระดับที่ 6 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ สามารถคุยในหัวข้อที่ต้องการ และปะติดปะต่อเรื่องราว ที่พูดได้ หรือ เปลี่ยนหัวข้อที่พูดได้ มีการหยุดพูด หรือ พูดไม่ต่อเนื่องในการ สนทนาเป็นบางครั้ง แต่ก็สามารถเริ่มต้น การสนทนาใหม่ได้ (Competence User)

ระดับที่ 7 หมายถึง ระดับที่ผู้พูดใช้ภาษาได้ดี สามารถเล่าเรื่องราวต่างๆ ได้อย่าง ชัดเจน มีการเก็บรายละเอียด มีเหตุผล สามารถสนทนาได้เป็นเรื่องราว แต่ยังขาดความคล่องแคล่ว มี ความสามารถในการติดตามการสนทนาเมื่อเกิดการเปลี่ยนแปลงอารมณ์ ส่วนน้ำเสียงยังขาดความ มั่นใจ มีการพูดซ้ำข้อความ แต่ สามารถโต้ตอบได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Good User)

ระดับที่ 8 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้ดีมาก สามารถพูดหรืออภิปรายอย่างมี ประสิทธิภาพ สามารถ นการสนทนาและดำเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดจนมีอารมณ์ร่วมใน การโต้ตอบ และใช้กริยาท่าทาง ได้อย่างเหมาะสม (Excellent User)

ระดับที่ 9 หมายถึง ผู้พูดใช้ภาษาได้อย่างเชี่ยวชาญ สามารถพูดได้อย่างมี ประสิทธิภาพ สามารถดาเนินการสนทนาได้อย่างต่อเนื่อง ขยายความได้ ตลอดจนสามารถพูดได้ ใจความสำคัญ (Expert User)

สรุปว่า ความสามารถในการพูดประกอบด้วย การเลือกใช้คำ ประโยค ให้เหมาะสมกับสถานะ ท่าสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง มีความคล่องแคล่ว มีความตั้งใจในการสื่อสารตลอดจนมีกลวิธีการเลือก กลวิธีในการสื่อสารเพื่อแก้ไข

ข้อบกพร่องทางการสื่อสาร ซึ่งนับว่าเป็นส่วนสำคัญในการพูดเพื่อการ สื่อสารที่ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจตรงกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สรุปว่า ความสามารถในการพูดประกอบด้วย การเลือกใช้คำ ประโยค ให้เหมาะสมกับสถานะ ท่วงสัจคมของผู้พูดและผู้ฟัง มีความคล่องแคล่ว มีความตั้งใจในการสื่อสารตลอดจนมีกลวิธีการเลือก กลวิธีในการสื่อสารเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องทางการสื่อสาร ซึ่งนับว่าเป็นส่วนสำคัญในการพูดเพื่อการ สื่อสารที่ผู้พูดสามารถใช้ภาษาในการสื่อสารให้ผู้ฟังเกิดความเข้าใจตรงกับสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีการดำเนินการศึกษา

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ออกแบบเครื่องมือ
3. สร้างเครื่องมือในการวิจัย
4. ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม
5. เก็บรวบรวมข้อมูล
6. วิเคราะห์ข้อมูล

แบบแผนการวิจัย

การวิจัยกึ่งทดลองแบบกลุ่มเดียว วัดก่อน-หลัง (One Group pretest-posttest design)

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย

1. แบบฝึกทบทวนความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร
2. แบบสังเกตพฤติกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะเป็นแบบประเมิน การพูดจากการสังเกต โดยประเมิน การออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และ ความถูกต้องของ การพูด โดยมีหลักเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ ดีมาก ดี พอใช้ น้อย

การสร้างเครื่องมือการวิจัย

1. การสร้างแบบฝึกทบทวนความสามารถด้านการพูดภาษาอังกฤษ

1.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร และจากหนังสือเรียน New world

ม.3 ที่นำมาใช้ในการเรียนการสอน

1.2 สร้างแบบฝึกทบทวนภาษาอังกฤษ

1.3 ตรวจสอบความถูกต้องของบทสนทนาที่สร้างขึ้น และดูความเหมาะสมเพื่อนำมา แก้ไข

ข้อบกพร่องและปรับปรุง

2. การสร้างแบบสังเกตพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร

2.1 ศึกษาเอกสารเกี่ยวกับแบบสังเกตพฤติกรรมเพื่อการสื่อสาร

2.2 สร้างแบบสังเกตพฤติกรรมพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร ซึ่งมีลักษณะเป็น

แบบประเมินการพูดจากการสังเกต โดยประเมิน การออกเสียง ความคล่องแคล่วในการพูด และ ความถูกต้องของการพูด โดยมีหลักเกณฑ์ให้คะแนนแบ่งออกเป็น 4 ระดับ คือ

4 หมายถึง ดีมาก

3 หมายถึง ดี

2 หมายถึง ปานกลาง

1 หมายถึง น้อย

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. คำนวณค่าเฉลี่ยจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง ทั้ง ก่อนและหลังการทดลองเปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษเพื่อ สื่อสารของนักเรียนก่อนและหลังการทดลองจากแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษโดยใช้การทดสอบ ค่าที่ (t-test) แบบ Paired- Simples t-test

2. หาค่าเฉลี่ยคะแนนของนักเรียนจากแบบสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด แล้วนำมา เปรียบเทียบกับเกณฑ์มาตรฐานส่วนประเมิณค่า 4 ระดับ (Rating Scale) ของ Lickert โดยมีเกณฑ์การ พิจารณาการแปลความหมายของค่าเฉลี่ยดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย

4.01 – 5.00 หมายถึง มีการพัฒนาความสามารถมากที่สุด

3.01 – 4.00 หมายถึง มีการพัฒนาความสามารถมาก

2.01 – 3.00 หมายถึง มีการพัฒนาความสามารถปานกลาง

1.00 – 2.00 หมายถึง มีการพัฒนาความสามารถน้อย

3. นำข้อมูลที่ได้จากการประเมินการพัฒนาการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนมาวิเคราะห์โดย สรุปเป็นความเรียง

ผลการศึกษา

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสตรีศึกษา ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2567 ที่ใช้กิจกรรมการพูดจากแบบฝึกสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อ การสื่อสาร มีความสามารถหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ซึ่งผลวิจัยดังกล่าวมีประเด็นที่สามารถนำมาอภิปรายได้ดังนี้

1. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารมีความหลากหลาย เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ใช้ภาษาใน สถานการณ์ต่างๆ ที่คล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตจริง ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบ ภาษาที่สมจริงในการสื่อสาร สถานการณ์ต่างๆ รวม 5 บท ได้แก่ Greetings, Weather, Talking on the Phone, Clothes และ Asking and Giving Directions ซึ่งแต่ละบทเป็นเหตุการณ์ที่นักเรียนมี ความคุ้นเคยในชีวิตประจำวัน และอาจเคยมีประสบการณ์ แต่ละกิจกรรมเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ฝึก การใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารกับเพื่อนในชั้นเรียน และนาความรู้ที่ได้

ไปประยุกต์ใช้ในสถานการณ์ จริง จากการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนพบว่า ก่อนการทดลองนักเรียนสามารถสื่อสารในกิจกรรม การพูดภาษาอังกฤษได้อยู่ในระดับดี ที่ระดับค่าเฉลี่ย 3.75 ทำให้ผู้สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจ หลัง การทดลองพบว่า นักเรียนสามารถสื่อสารในกิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วขึ้น ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนมีพัฒนาการสูงขึ้นอยู่ในระดับดีมากที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.98 ซึ่งมีความแตกต่าง กันอยู่ในระดับมาก ที่ระดับค่า S.D. 1.18 สอดคล้องกับ Harmer (1983 : 44-45) ที่กล่าวว่า ในการ จัดกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร ครูผู้สอนควรจัด กิจกรรมที่ทำให้ให้นักเรียนเห็นความสำคัญในการใช้ภาษา นอกจากนี้ผลงานวิจัยของ กุสุมา ลำนุ้ย (2532: 22) ได้กล่าว สนับสนุนว่า กิจกรรมที่ดีจะต้องน่าสนใจ และเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยไม่ง่ายและยากเกินไป เพราะจะทำให้ไม่ ประสบผลสำเร็จเกิดความ เบื่อและความท้อแท้ ดังนั้นกิจกรรมที่ใช้จึงควรเป็นกิจกรรมที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ ภาษาในการ สื่อสารมากที่สุด ซึ่งจะช่วยให้เข้าใจ และส่งผลให้ผู้เรียนกล้าคิด กล้าทำ ตลอดจนกล้าแสดงออก

2. กิจกรรมการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารจัดเป็นกิจกรรมที่น่าสนใจ และในแต่ละบทมี ผลต่อการ พัฒนาความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารต่างกัันดังนี้คือ แบบฝึกการสนทนาที่ 1 เรื่อง applying for a job เป็นบทที่ทำให้มีพัฒนาการทางการสื่อสารหลังการทดลองแตกต่างกันมาก รองลงมาเป็นแบบฝึกการ สนทนาที่ 2 เรื่อง donating money และแบบฝึกการสนทนาที่ 3 เรื่อง giving direction เนื่องจากเป็นแบบฝึกการ สนทนาที่เกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตประจำวัน ทำให้ผู้เรียนมี ความกระตือรือร้น ตั้งใจทำกิจกรรม ส่งผลให้การเรียนรู้ เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ อีกทั้งก่อให้เกิดความเชื่อมั่นในขณะปฏิบัติกิจกรรม โดยพบว่า ผลหลังการทดลองนักเรียน สามารถสื่อสารได้ดีใน ระดับที่ดีมากอยู่ที่ระดับค่าเฉลี่ย 4.96-5.00 โดยก่อนการทดลอง นักเรียนสามารถสื่อสารอยู่ใน ระดับ ปานกลางเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับ Pollard (1996:98) กล่าวว่า บรรยากาศการเรียนการสอนที่ดี สภาพ อารมณ์ที่ดี และการยอมรับตนเองส่งผลในทางบวกกับความสามารถในการเรียนของผู้เรียนให้มี ประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และสอดคล้องกับ Nolasco and Arthur.(1987:15-21) ที่กล่าวว่า การจัด กิจกรรมควรเปิดโอกาสให้นักเรียน ได้แสดงออกด้านทัศนคติ ความรู้สึก และอารมณ์ด้วยตนเอง มิใช่ถูก บังคับให้ทำนอกจากนี้ยังมีผลจากงานวิจัยของ อุมพร ภูพานเพชร (2547:54) ได้สนับสนุนว่า บรรยากาศที่เป็นกันเองทำให้นักเรียนไม่รู้สึกกดดัน หรือ เครียด ไม่ กลัวครู การปฏิสัมพันธ์ภายใน ห้องเรียนเป็นไปด้วยดี การที่นักเรียนร่วมกันทำกิจกรรมทำให้รู้สึกว่าการเรียนรู้อย่างสนุกสนาน จึงทำให้ เกิดบรรยากาศที่เป็นกันเองสนุกสนานและไม่เครียด

3. กิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารในทุกแบบฝึกบทสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร มีการกำหนด เป้าหมายในการพูดภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารอย่างชัดเจน รวมทั้งมีการทบทวนโครงสร้าง ของหน้าที่ทางภาษาก่อน ทำกิจกรรม โดยก่อนทำกิจกรรมผู้วิจัยได้อธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรม กำหนดเป้าหมายการพูด รวมทั้งซักถามในแต่ละ ครั้งเพื่อให้แน่ใจว่า นักเรียนเข้าใจขั้นตอนและ เป้าหมายของการทำกิจกรรม ทำให้นักเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรม ได้อย่างถูกต้องบรรลุเป้าหมาย ของแต่ละแบบฝึกการสนทนา ดังปรากฏจากการสังเกตพฤติกรรมด้านการพูด ก่อน เรียนและหลังเรียน พบว่า นักเรียนสามารถสื่อสารข้อความให้ผู้สนทนาฟังได้อย่างเข้าใจ ถูกต้อง และครบถ้วนโดยมี ค่าเฉลี่ย สูงขึ้น จาก 3.75 ก่อนการทดลองเป็น 4.98 หลังการทดลอง ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Morrow (1981: 59-66) ที่กล่าวว่า ผู้เรียนจะต้องทราบตัวเองว่าเรียนการสนทนาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสาร เพื่ออะไร และจะต้อง ตอบได้ว่าทำไมต้องเรียนสิ่งนี้ เรียนไปเพื่ออะไรเมื่อผู้เรียนทราบจุดประสงค์ของ การเรียนก็จะทำให้การเรียนบรรลุ ตามจุดมุ่งหมาย

4. การจัดกิจกรรมที่มีขั้นตอนการฝึกที่เป็นระบบ ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ให้นักเรียนเริ่มฝึก จากกลุ่มใหญ่ ก่อนแล้วจึงจัดกิจกรรมฝึกภาษาเป็นคู่ การจัดกิจกรรมในลักษณะนี้ จะช่วยเสริมความมั่นใจให้กับนักเรียนในการพูด ภาษาอังกฤษมากขึ้น ดังผลการวิเคราะห์พบว่า นักเรียนมีพัฒนาการ การพูดภาษาอังกฤษหลังการใช้กิจกรรมการพูด เพื่อการสื่อสารสูงขึ้น โดยวัดพัฒนาการจากแบบฝึกการสนทนา ที่ 3-5 พบว่า ก่อนทำกิจกรรมนักเรียนมีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับปานกลางเท่านั้น แต่หลังจากทำกิจกรรมพบว่านักเรียนมีความสามารถในการพูดอยู่ในระดับสูง ขึ้น สามารถพูดได้อย่าง ถูกต้อง คล่องแคล่ว และได้ตอบสื่อความหมายได้อย่างเป็น ข้อมูลแบบสังเกตพฤติกรรม การพูดของนักเรียนระหว่างการทดลองทั้ง 5 แบบฝึกการสนทนา ซึ่ง พบว่า นักเรียนสามารถสนทนาได้อย่างคล่องแคล่ว และมีความชำนาญยิ่งขึ้น เพิ่มจากระดับปานกลาง จนถึงระดับดีมาก ซึ่งตรงกับ อรุณี วิริยะจิตรา (2532: 92-95) ที่เสนอแนวความคิด ในการจัดกิจกรรม เพื่อการสื่อสาร โดยให้มีการจัดกิจกรรมกลุ่มใหญ่และทำกิจกรรมร่วมกันทั้งชั้น เพื่อให้ผู้เรียนจะได้มี โอกาสช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ทำให้มีความก้าวหน้าในการพูดเพิ่มขึ้นเป็นลำดับ

ข้อเสนอแนะ

1.1 ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1.1 ครูควรอธิบายขั้นตอนการทำกิจกรรมอย่างละเอียด และสอบถามความ เข้าใจของนักเรียนก่อนดำเนิน กิจกรรม เพื่อให้การปฏิบัติกิจกรรมเป็นไปด้วยความราบรื่น

1.1.2 ครูผู้สอนควรเลือกหัวข้อการสอนที่อยู่ในความสนใจของนักเรียนซึ่งสามารถได้มาจากแบบสอบถาม การสัมภาษณ์ หรือการพูดคุย

1.1.3 ครูผู้สอนควรเตรียมสื่อการสอนที่หลากหลาย ที่จำเป็นต้องใช้ในการทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสาร ให้เหมาะสมกับกิจกรรมนั้นๆ เพื่อให้ให้นักเรียนจะทำความเข้าใจโดยง่าย และรวดเร็ว

1.1.4 การทดสอบการพูดควรมีผู้ประเมินหลายคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งควรมีชาวต่างชาติเจ้าของภาษาอย่างน้อย 2 คน เพื่อสร้างบรรยากาศการสื่อสารที่จำลองสถานการณ์จริง ทำให้นักเรียนที่ไม่กล้าแสดงออก จะได้พยายาม ปรับพฤติกรรมและรู้สึกผ่อนคลายว่าภาษาอังกฤษไม่ยากอย่างที่คิด

1.1.5 ในการสังเกตพฤติกรรมของนักเรียนในขณะร่วมกิจกรรม ควรมีผู้ร่วมสังเกต การเรียนการสอน อย่าง น้อย 2 คน เพื่อความแม่นยำและเที่ยงตรงของข้อมูล

1.1.6 สำหรับนักเรียนที่พูดไม่คล่อง อาจารย์อาจต้องใช้การสอนเสริมและฝึก เพิ่มเติมนอกเวลาเรียนก่อนการ ทำกิจกรรมการพูดเพื่อการสื่อสารจะทำให้ให้นักเรียนไม่เครียด และสนุกกับการพัฒนาตนเอง